

Under indtryk af udviklingen på obligationsmarkedet nedsatte regeringen i juni 1969 desuden et udvalg, som skulle overveje foranstaltninger, der kunne bidrage til en bedre balance på obligationsmarkedet og fremme opsparingen. Udvalgets redegørelse dannede grundlag for 3 lovforslag om ændrede lånegrænser og løbetider for realkreditlån, som fremsattes i folketinget den 9. december 1969.

De foranstaltninger, som regeringen mener at der bør drages af disse to undersøgelser — realkreditkommissionens betænkning og redegørelsen fra obligationsmarkedsudvalget, som den blev udmøntet i regeringsforslagene — er nu samlet i det foreliggende lovforslag.

Den gældende realkreditlovgivning er spredt og usammenhængende. Vi har særskilte love om kreditforeningerne, om hypotekforeningerne og om reallånefondene. Forslaget tager sigte på at tilvejebringe en samlet lovgivning, hvorefter de rammer for realkreditens virksomhed, som ud fra samfundshensyn må fastsættes ved lov, i det væsentlige bliver ens for de forskellige former for realkreditinstitutter, samtidig med at der tilstræbes en forenkling af systemet. . . .“

Boligministeren fremsatte en række betragtninger om realkreditinstitutionernes struktur og udlånsadgang. Han redegjorde i denne forbindelse for de tre realkreditgruppers seneste indstilling til disse spørgsmål, som den bl. a. havde fundet udtryk i en skrivelse, som boligministeriet den 2. marts 1970 havde modtaget fra Kreditforeningernes stående Fællesudvalg, Hypotekforeningernes stående Fællesudvalg og de tre boligreallånefonde.

Herom må i det hele henvises til fremsættelsestalen.

Ved 1. *behandlingen* udtalte *Kampmann* (S), at lovforslaget ikke syntes særligt gennemarbejdet. Det var ret løst sammensat, og den manglende gennemarbejdelse havde man søgt at camouflere ved i ret vidt omfang at gøre lovforslaget til en rammelov. Årsagen hertil var, at udviklingen var løbet fra lovforslaget i løbet af de uger, hvor det havde været under udarbejdelse i boligministeriet. Hans principielle kritik af regeringsforslaget samlede sig især om to forhold: for det første den manglende stillingtagen til forslaget om enhedsprioritering — for det andet de kommende realkreditinstitutters ledelsesforhold. Kun et meget grundigt udvalgsarbejde kunne udfylde lovforslagets mange tomme rammer.

Regeringspartiernes ordførere kunne alle anbefale det fremsatte lovforslag, som man fandt dannede et godt grundlag for videre forhandlinger i det kommende udvalgsarbejde.

På samme måde som den socialdemokratiske ordfører fandt *Ømann* (SF), at udviklingen var løbet fra forslaget. Mon ikke tiden var inde til, at boligministeren med roligt sind efter at have forhandlet tilbørligt med de interesserede parter kunne stille det eneste rigtige forslag, det forslag, der for det første fastslog ét kreditlag, for det andet én landsdækkende kreditinstitution gerne med en flerhed af